

CINEMA I DISCOS

REPRESES

CINEMA PARLANT

PANORAMA

DISCOS

La ruta de Singapoore és un film específicament americà. Els productors, a fi de no incórrer en la monotonia, fixen ara l'atenció en els països més diversos, els aspectes i costums dels quals pretenen incorporar als seus films. En aquest film anem dues vegades a Singapoore, ens fem en els bars del famós port de l'Extrem-Orient i ens amarem d'aquell esperit d'aventura que tan belles pel·lícules ens ha valgut ja.

Bona part dels directors al servei de les cases americanes, han arribat a adquirir en el seu treball una destresa, una perfecció

Cada època té l'art que es mereix, el qual art, sense restriccions sobre tots els altres, ha de prevaler i collir sobiranament les flors més belles de la inspiració.

Es en el camp clos d'aquest art que dues generacions, i sobretot l'esquena del present, oposen l'esdevenidor al passat.

Aquest art: el cinema:

Ho dic, ho proclamo: el nostre, a la manera d'un company d'infantesa, d'un paisatge familiar.

Ho proclamo, ho dic: la nostra atmosfera. I per la virtut del nostre ull — dels plans que s'hi mouen —, per la virtut de la nostra imaginació en blanc i negre, pel nostre instint del moviment, per la nostra poesia geomètrica, pels nostres reflexos de màquines, només nosaltres els joves podem salvar el nostre germà el Cinema.

Es que es tracta de salvar-lo.

I és qüestió de sentits, de sensibilitat més que de sistemes.

Que canviïn els homes i les mateixes causes tindran uns altres efectes: comença una nova era.

Fora d'això, la resta és un joc estèril de vells, temptativa inútil de renovament.

Exemple, el film parlant.

Quan els savis, els vells savis de barbes i de fórmules, hauran tret de llur troballa un legítim orgull (què hi fa si el remei ha mort el malalt amb la malaltia), quan els bons burgesos i l'adrogue de la cantonada s'hauran quedat prou bocabadats davant d'aquesta mecànica-que-parla-alhora-que-els-llavis-es-belluguen, quan serà admesa sense discussió la perfecció del procediment, aleshores convindrà preguntar-se sobre la seva utilitat, la seva valor artística, la seva novetat essencial.

Només fins aleshores els «talkies» hauran parat de fer mal.

I d'antuvi, tècnicament, el film parlant amuntega els errors, torna enrera, restringeix la tria dels llocs, de les accions, dels artistes.

Dels llocs: les necessitats de l'acústica constreïen a l'acostament dels actors, a llur reunió entorn del micròfon. És l'escena que reapareix.

De les accions: cal parlar costi el que costi, perquè el film és parlant. La veu ho és tot. Escal d'extrem-la de la vida per elevar-la fins a la declaració, fins a l'himne. El teatre i el music-hall permeten aquests excessos. Hom hi recorre, els confia l'acció, paciència, i veurem i sentirem la Tosca, el Cid, Hernani. L'òpera i la tragèdia, el drama i tot allò de què ens afanyem a fugir, sotja dins l'ombra. Pietat!

Dels artistes: Els cantaires cantaran. Els declamadors declamaran. Si no a l'art, a la Comédie Française i a la Scala de Milà els sortirà a compte.

Quant al «jo» i a l'expressió, si deixen a desitjar, pitjor. Pitjor si el plomatge i ramatge no són iguals. I que no el suprimeixen pas!

Els cantaires cantarien durant les avaries

El director del film és el més important

Es lamentable la poca importància que es dona, en la publicitat que dels films es fa, als noms dels directors. No és això un error fins dels del punt de vista comercial? Se'ns dirà — ja ho sabem — que el gros públic és despreciable en absolut d'aquesta indicació i que va al cinema atret sols pel nom de les «vedettes». Però aquest estat de coses és justament una conseqüència d'aquell oblit. Creiem que les cases distribuïdores hi guanyarien si tinguessin el públic informat sobre aquest punt, i que bastés anunciar un film de Brenon perquè la gent acudís, sabent que es tractaria de l'autor de *Beau Geste* que tant li plagués. No hi ha prou que una dona com Greta Garbo aparegui en un film perquè aquest sigui sensacional. El públic, que tant s'engresca quan la veïa en *El dimoni i la carn*, es refreda quan la torna a veure en *Anna Karenina*. No era la mateixa dona? Sí, però havia canviat el director, i això és tot.

Això anant de cara a la pesseta, mirant la conveniència dels mateixos interessats. Però deixant aquestes consideracions interessades, no fóra bonic que en anunciar els films no descuidessin mai el nom del director (llegeixi's autor), cosa amb la qual no perjudicarien ningú i en canvi farien un gran

servei a aquest públic selecte, reduït sens dubte, però segurament cada dia més nombrosos que estima el cinema i que li és impossible — a menys de perdre moltes hores documentant-se — assabentar-se de l'autor d'un film si no va al cinema a llegir el seu nom en un angle del cartell anunciador.

Potser assistim ara a alguns intents en aquest sentit, puix que els noms de Murnau, Borzage, Brenon i algun altre es llegeixen sovint en la premsa. És evident que haver insistit tant a propòsit del director quan l'estrena d'*Albada*, representa ara per a la publicitat d'*Els quatre diables* un gran avantatge. La casa distribuïdora sap que en anunciar: «dirigida per Murnau», té la meitat de la feina feta.

En canvi, semblava, després de *Ben Hur*, que el nom de Fred Niblo seria obligat en totes les cartelleres de les pel·lícules que s'haguessin fet sota la seva direcció. Però no ha estat així. Els noms de les «vedettes» han passat sempre davant del director del film, sense cap motiu.

Sempre ens ha cridat l'atenció aquest oblit, i si ara en parlem és perquè, en haver de redactar els articles sobre *La pròxima temporada*, ens ha costat una bona feina de trobar el nom dels directors que no apareixen en els catàlegs i llistes que les cases han tingut a bé procurar-nos. Hi ha excepcions, naturalment, que ens plau des d'aquí celebrar.

Entre tots hem de contribuir a il·lustrar el públic, perquè els destins del cinema depenen exclusivament d'ell i és l'apatia dels uns i la ignorància dels altres ço que perpetua una situació de la qual tots patim.

J. P.

Primer que res, l'art és un conjunt de regles pròpies, la coordinació de mitjans específics.

Primer que res, l'art és sacrifici, i val més pel que baneix que no pas pel que utilitza. Per això el cinema no guanya res amb la paraula. Al contrari!

El cinema sonor és un estadi anterior al cinema mut. És la reproducció global i en brut de la vida. Encara no ha estat feta la tria. Es teatre filmat. Documental. És al film en si allò que la fotografia és a la pintura. Una atracció. Un punt i prou!

Que no parlin de miracle i de novetat! És nou allò que indica l'esdevenidor, i l'esdevenidor és la supressió dels rètols, la puresa de la imatge, el predomini de l'expressió.

Lluny d'innovar, el cinema parlant és regressiu. (Ja pot ésser nova una màquina, si camina a reculons!) Pertorba les atmosferes suscitades pel silenci. (Només el silenci és gran...)

El misteri s'esvaeix. Una religió desapareix.

Greta Garbo és dona entre totes les dones. Buster Keaton, si el sentim, ens semblarà En Pere o En Pau que parlen.

Les últimes fades, els últims déus, fugen esparverats?

I nosaltres, què esperem?

ANDRÉ CAYATTE

(De la nostra col·laboració.)

Sternberg i Jannings a Europa

No podem, ni volem dedicar massa lloc en aquesta pàgina a les qüestions d'informació, però creiem que el retorn a Europa del gran director i del famós actor els noms dels quals acabem d'escriure, bé mereixen aquesta nota.

Diem retorn, i tot al més serà un viatge d'anar i tornar. El cas és que el genial director austríac que és von Sternberg podrà ara realitzar a Europa, per primer cop, un film, i estem ja ansiosos de veure què en sortirà. Com que en un número anterior ens ocupàvem extensament d'aquest director, avui una de les figures més remarcables del cinema, ens abstenim ara de tornar-hi.

J. von Sternberg i Emil Jannings a Berlín

Quant a E. Jannings no sabríem dir-ne mal i no podríem tampoc vanar-ne el talent. Per a nosaltres, E. Jannings és un home d'aptituds fabuloses, les quals demanen ésser emprades prudentment. Admirable, en *Variété*, ell ha esdevingut en un film com *El destí de la carn* — víctima d'un sistema d'exploació orientat tot ell de cara a la pesseta — l'equivalent, en el cinema, del «divo» en l'òpera. El sistema, molt fructuós com a negoci, és netament anti-artístic.

Jannings, doncs, ha tornat a entrar als estudis de la UFA, on amb Murnau i Dupont féu els films històrics que el senyalaren als mercaders americans com a un valor incalculable.

Tan de bo els dos artistes trobin ara un terreny absolutament lliure per desenvolupar llurs ideals cinematogràfics i llencin al món una obra d'aquelles que hom admira i estima alhora.

Recordem els films que E. Jannings ha fet a Amèrica: *El destí de la carn*, *L'última ordre*, *El patriota* i *Els pecats dels pares*. El segon, dirigit també per Sternberg, i per la nostra dissort prohibida també la seva projecció ací per la censura. El tercer, tothom sap que E. Lubitsch l'ha realitzat. Quant a l'últim, és obra de F. Tuttle.

Bones noves.

Com ho saben? D'on ho han tret? És el que no sabem, però el cas és que el setmanari francès *Pour Vous*, que és una revista formal, anuncia en grossos caràcters el següent: *Una molt bona nova pel cinema parlant: Els productors americans prometen no rodar més assumptes de music-hall*. Desitjaríem la confirmació de la nova, que és massa extraordinària perquè la creguem a cegues.

Efectivament, un film sonor de music-hall no serà mai preferible a un espectacle de music-hall autèntic.

Errades. — En la composició dels dos articles a propòsit de la pròxima temporada s'inconreguè en algunes lleus errades en els noms d'alguns dels directors, que creiem que els nostres lectors hauran rectificat. A fi d'evitar tota possible confusió, donem de totes maneres aquí les rectificacions que cal fer. Llegeixi's: Brown on diu Brow, Borzage on diu Borrage, i Scherisingen on diu Stenberger.

Amb tota la música instrumental, Beethoven va poder fixar caràcters definitius. Mes la simfonia, la sonata i modernament les obres de petita orquestra han pogut tenir nous desenrotllaments, però en els tríos i quartets poc s'ha fet després d'ell.

El quartet Rosé, conjunt molt sentit i estimable, ha impressionat tres discos amb el joíus quartet en do, que amb els altres cinc primers quartets formen l'op. 18, que responen a una de les èpoques més optimistes del mestre.

Si els discos de música de «camera» són ben fets com aquests, són els de més valor, ja que cap conjunt musical com el quartet no s'encabeix tan bé en el disc i demés el gramòfon permet lliurar-se a l'audició d'aquestes obres en unes condicions d'intimitat i perfecció d'execució que no permeten els concerts habituals.

Al dors de l'allegro del *Quartet* de Beethoven executat per la mateixa agrupació Rosé, va enregistrada la famosa ària de Bach. Resulta fàcil lliurar-se a efectismes assolits amb una excessiva vibració de les cordes, mes resulta impropri tractant-se d'obres clàssiques que mereixen més respecte. Amb això la ponderació de sonoritats resulta desencallada, al contrari del que feia prevure el prestigi de l'agrupació que l'interpreta.

Deixant Beethoven i llevat de les obres de Nicolai i Glazunow, que el disc no calia que tragüés del seu repòs, el catàleg de música simfònica del mes porta dos noms ben significatius, com els que més, de la música moderna: Debussy i Stravinsky.

De Claude Debussy, l'Orquestra de Filadèlfia ens dona un dels seus tres Nocturns: *Festes*, el millor sens dubte de tots tres. Sembla tenir, amb les seves sonoritats amples i disperses, el colorit d'un quadro oriental. Carregat de procediments nous obtinguts amb originals combinacions dels instruments de fusta i de corda amb les arpes, al disc sonen admirablement sota l'encertada direcció del mestre Stokowski.

Petruxka, el conegut ballet de Stravinsky, ha arribat al disc en dues impressions gairebé simultànies, la de la Companyia del Gramòfon de la Simfònica de Londres amb la direcció del mestre Coates, i la que ha enregistrat «Columbia» de l'audició dirigida pel mateix Stravinsky. Els avantatges que indubtablement avaloren la direcció del propi autor queden molt disminuïts pel fet que l'obra s'hagi mutilat de diversos fragments tan significatius com el final de l'obra i la dansa de la ballarina. Els discos de la Companyia Gramòfon no donen tampoc la sensació d'una obra perfecta; de l'enregistrament hi ha molt a dir, però més de la direcció de Coates, sempre insegura i poc detallista, ço que és més remarcable en aquesta obra d'una complexitat tan extrema.

J. G.

Quartet en do menor. Op. núm. 4. Beethoven. Quartet Rosé. Cia. del Gramòfon. AB 443, 444, 445.

Ària sobre la corda sol. Bach. Quartet Rosé. Cia. del Gramòfon (revers del disc AB 445).

Nocturn núm. 2. Debussy. Orquestra Simfònica de Filadèlfia. — Cia. del Gramòfon. AA 151.

Petruxka, Stravinsky. Orquestra Simfònica de Londres. — Cia. del Gramòfon. AB 456, 457, 458, 459.

DISCOS Broadcast

El major stock

Preus únics a 5 i 6'50 pessetes

CASA ALEMANY

Via Laietana, 39 - Tel. 12756 - BARCELONA

Banyeres Cardona. Vergara, 1

VIATGES MARSANS, S. A.

Rambla Canaletes, 2 i 4 - BARCELONA

Bitllets de Ferrocarrils Nacionals i Estrangers
Passatges marítims i aèris - Viatges a "Forfait"
Excursions acompanyades - Peregrinacions, etc.

Informes
i Pressupostos gratis

Ja ho sabeu...

— que King Vidor torna a dirigir a Marion Davies? Serà un film parlant.

— que al Coliseum, a més a més dels films sonors Paramount, s'hi projectaran també els sons de la M. G. M.? Ens n'alegrem de debò, ja que la pantalla admirable del cinema esmentat és l'únic marc digne dels films de categoria, com és *Sombres blanques*.

— que Jacques Feyder ja té quasi enllestit el seu primer film realitzat a Amèrica? L'autor de *Carmen* ha pogut disposar de Greta Garbo per a protagonista d'aquesta seva producció. Vaja, que la M. G. M. ha estat gentil amb ell.

BRASSALETES FANTASIA
BRUCHES NOVELTAT
J. ROCA
— JOIER —
RAMBLA DEL CENTRE 33
PASSATGE BACARDÍ 2

DE LES ARTS

COMENTARIS DE L'EXPOSICIO

VI

Començarem la ruta d'avui per una de les meravelles de l'Exposició, el Palau de les Arts Gràfiques, obra de l'intelligent arquitecte Pelai Martínez amb la valuosa col·laboració de l'afinada sensibilitat d'un altre company, l'arquitecte Raimond Duran Reinal; dues joves signatures arquitectòniques de les quals n'esperem altres realitzacions notables.

En el primer d'aquests comentaris anota la manca de les sorprenents mostres que, actualment, assoleix la bona arquitectura

configurativa de la construcció és una concepció rarament emprada. (En aquest moment, sols recordo el temple en el claustre del monestir de Poblet.) Així, doncs, tenim que aquest palau, amb tot i la seva fisonomia tradicional de les façanes, ens dona una sorpresa original en la distribució de la planta. Per mitjà d'aquesta distribució s'obté una circulació radial i, al mateix temps, circular. (Aquesta circulació circular ha estat, darrerament, interrompuda amb la construcció de la secció italiana.)

Degut a una visita que vaig fer a l'Expo-

tentants per a, així, eliminar pilastres i obtenir, per tant, una major simplicitat i espai.

Deixant de banda l'estructura, encarem-nos amb l'expressió plàstica d'aquest palau i, ben aviat, convindreu que, també cal assenyalar un original resultat. En la filiació estilística no hi ha cap dubte: Renaixença italiana amb preponderància d'elements florentins; en alguns fragments recordareu Brunelleschi, en altres Bramant, en el pòrtic, evidentment, Santa Croce, en el cimbori, potser Santa Maria della Grazie, etc. Però, precisament, per aquesta fidelitat, admirablement assimilada, pot anomenar-se original el Palau de les Arts Gràfiques, puix de còpies tradicionals realitzades amb l'afinada sensibilitat d'aquesta, es fan, cada dia, més difícils de trobar.

Els materials emprats són la fusta, el maó arrebossat i la terra cuita. Totes les peces de terra cuita són d'una execució impecable i em plau fer constar que tant aquí com en el Palau d'Agricultura tota la terra cuita ha estat elaborada per una casa de La Bisbal. Aquest fet és molt important perquè ens dona l'esperança d'una possible continuïtat de la nostra tradicional fabricació d'elements decoratius en terra cuita. Potser, si podem comptar amb una acurada manipulació d'aquest agradable material, desterrarem, d'una vegada, les exuberants «ornamentacions» mistificadores de la pedra artificial.

Ara com ara, les mostres exhibides en els dos palaus ja són un notable resultat. Esperem, doncs, que la bona iniciació arrel.

El to calent de les parets arrebossades de l'edifici que comentem escau harmònicament amb la color de la terra cuita. Preferiria, però, la nitidesa de l'estuc, i sobretot el que desitjaria, per al Palau de les Arts Gràfiques, és un altre emplaçament molt més visible i menys ensorrat.

Dels stands instal·lats en el seu interior són remarcables els de les cases «Grupo de Fabricantes de Papel de Cataluña», «Industrias Gráficas, Seix y Barral» i «Salvat Editores, S. A.».

D'aquest interior cal anotar, també, la secció italiana, però, la veritat, si fóssim feixistes demanaríem l'arrecorament d'una gran escultura del cap del Duce.

En tots els sostres, la forma de tramuja amb claraboies és la darrera de les solucions ben resoltes que anoto. L'enhorabona, doncs, als projectistes d'aquesta construcció, senyors Pelai Martínez i Raimond Duran Reinal.

MÀRIUS GIFREDA

Palau de les Arts Gràfiques

nova i l'excessiva persistència de la còpia tradicional. Però si tots els edificis, del nostre certamen, que segueixen i pastixen estils consagrats ho haguessin aconseguit amb un resultat semblant al Palau de les Arts Gràfiques, aleshores, potser, ens conformaríem amb l'evident falta del refinat plat d'arquitectura nova. En un pantagruèlic banquet arquitectònic, com és la nostra Exposició, admeto, i aleshores, desitjo una cuina ben variada, però, naturalment, que els plats siguin suculets com aquest edifici que comentem de cuina italiana.

El nucli central de la planta en el Palau de les Arts Gràfiques és el sisebat, d'on parteixen radialment les altres sales i el vestíbol. L'utilitzar aquest polígon com a base

sicció en l'època que aquest palau s'estava construint, puc donar, ara, alguns detalls curiosos de la seva estructura: El cimbori superior de planta sisebada s'aguanta per uns arcs parabòlics que van a parar als metxons sustentants i centrals de la planta. Volent aquest cimbori hi ha unes naus més baixes que corresponen a cada recta del sisebat. El parament exterior d'aquesta part constructiva (amb un ull de bou en cada façana i de planta, igualment, sisebada) s'apoya en unes jàcenes, les quals, a més de sostenir les vigues del sostre, transmeten el pes en la clau d'uns arcs apuntats inferiors; solució, sempre, favorable per aquesta mena d'arcs, el motiu dels quals és — en l'estructura present — la supressió d'elements sus-

Exposició d'artistes joves olotins

En el Saló d'Exposicions que el gerent de la casa Citroën ha construït amb la major esplendidesa de llum i decorat en un lloc cèntric de la ciutat d'Olot, per a que els artistes olotins, gairebé desconeguts en llurs obres pels seus conciutadans, hi poguessin exhibir al públic les seves produccions, hi té efecte actualment una interessant exposició d'olis, els autors dels quals en són els artistes joves, que d'algun temps vénen esperant llur personalitat a fora d'Olot, havent exposat diverses vegades a Barcelona i altres ciutats importants.

l'haver-se pintat tant i tant a un quilòmetre de la població d'Olot, hom no hagi defallit en personalitat, caient en la putrefacció de reminiscències remotament perilloses i atàviques.

Els qui exhibeixen en l'exposició que esmentem, són els següents pintors i escultors: Ramon Barnades, amb tres olis valents i decidits. *Hostalets de Bas* i *Vores del Fluvià* són dues teles càlides i plenes de personalitat.

Pere Gussinyer, amb tres olis cercadors d'una ruta definitiva, que l'allunya de les influències del pintor Mallol. *Contrallum* i *Volants de la deu* són notes fresques i massisses de color. La figura és ben teixida i decorativa.

J. M. Mir Mas de Xexars (o sigui el que escriu aquesta crònica), amb tres olis retolats: *Carrer típic del Mallol*, *Primavera* (Pla de Bas) i *Garbell* (ja exhibits a Madrid en l'exposició que celebrà aquesta primavera en el Saló del *Heraldo* i de l'acollida que merescut de la crítica madrilenya ja en donaren compte els rotatius catalans).

Josep Pujol i Ripoll, amb tres olis vibrants de colorit. Preferim *Fàbriques*, quelcom cecanià, a *Tortellà* i *Natura morta*, tots ells, però, molt ben resoltes.

V. Soler Jorba, amb quatre notetes molt pintades i ben cenyides. *Merced* és una tela magnífica. La influència del seu mestre Lu Pascual es marca encara en *Vernallat* i *Sol ponent*. En canvi amb *Garbes* es manifesta tradicionalista del paisatge olotí.

Hi ha també escultures de Josep Buhigues, Lluís Curós i Sabel Costa, tallades amb motlures clàssiques.

Cal lloar a la Gerència Citroën l'haver dotat a Olot d'un saló d'exposicions tan magnífic; puix que amb tal recés d'art ens exclou de moment d'una orfanesa espiritual amb la qual hi estàvem de molt temps submergits els olotins. Hem de recordar que a Olot si hom volia exposar-hi tenia de fer-ho en locals gens apropiats. I encara gràcies! Ara no, amb l'existència d'un saló, que resté d'envejar als més sumptuosos de les capitals — no és molt espaiós, però guarda excel·lents condicions —, una sàvia continuïtat d'exposicions d'art pot fer obrir les parpelles i desvetllar a tanta indiferència com maldia per aquests mōns de Déu, tot purificant l'ambient ciutadà de la terra d'artistes, i potser que també faci arrelar el bon costum — tan de bo això sigui! — de que la gent d'ací dalt comenci a entusiasmar-se a discutir i entendre en les coses d'art, i tal vegada així s'acostumarà a protegir i parlar bé dels artistes indígenes, fins adquirir-ne les seves obres.

Quan això s'hagi esdevingut, Olot estarà més a prop de la plenitud cultural per la qual tots hem de treballar.

I donada la continuïtat de la tradició pictòrica olotina, tan important quantitativament i qualitativament, la nova sala d'exposicions de que hem parlat, era una necessitat inajornable.

J. M. MIR MAS DE XEXARS

Olot, setembre, 1929.

PERE GUSINYER. — Paisatge

Clausurada l'exposició retrospectiva dels mestres de l'Escola Olotina traspassats, en la qual tan belles i valioses mostres del seu valor hi poguérem admirar, hom pot fer la comparança d'evolucions i tècniques per què està passant aquesta Escola d'Olot, si ens fixem bé amb l'ardida exhibició dels artistes joves. Es cert que a Olot hi ha una tradició artística, adhuc absorbent, sobre tot en pintura, essent-ne, no en dubteu, el principal mòbil el paisatge prodigiós de la comarca; però també és cert que hi ha un estol fulgurant d'esperits inquiets i rebels, abrindats d'un anarquisme saníto, ple de neguits — baldament quiscun d'ells sigui gairebé inassolible —, aptes, però, per a rompre motllos vells i rovellats sistemàticament, massa tarats de cotització subtil i delicada tradició pairal. El paisatge dels pintors d'Olot — és clar que també hi ha ètiques excepcions — no és tan *putrefacte* com en Dalí, l'apte pintor dotat i desorientat, pugui suposar; és prou manyac i hospitalari amb les tendències i escoles més avançades i modernes. O sinó cal veure el contrast d'aquesta exposició que ens ocupa amb la ja clausurada dels precursors de la nomenada *Escola Olotina*. Escola Olotina no vol dir, per nosaltres els joves, una tradició de matisos, de formes o estils, de tècniques; perquè si volgués significar això no hi hauria res tan oprimit i desplaçat. Escola Olotina vol dir, en tot cas, una tradició pictòrica que es va mantenint immarcescible en la ciutat d'Olot, però amb plena llibertat de tendències, estils i tècniques les més diverses i contradictòries, que es poden inspirar, com a model subjectiu — no acceptem el model objectiu per ésser clàssicament absurd —, amb les inesgotables impressions que el riquíssim i variat paisatge de l'extensa comarca d'Olot dota als pintors que amb ell conviuen, amb llur capacitat i intel·ligència genial. No neguem que

MOBILIARI D'ART BUSQUETS

Decorador, mestre ebenista i tapiser. Objectes d'art i de fantasia per a obsequis. Sales d'Exposicions de Belles Arts.

Passeig de Gràcia, 36. Telèfon 16285
BARCELONA

— Que contenta estic que hagi vingut. He donat a aquell captaire un tros del púding que he fet, i s'ha posat a dormir allí.
— Estàs... segura... que només està adormit?

(The Humorist.)

Jaume I, 11 — Telèfon 11655

GRAN SASTRERIA LAIETANA LA DEL RELLOTGE

ELEGANCIA - PROMPTITUD - ECONOMIA

Extens i variat assortit en les novetats que la moda imposa
Veritable i garantitzat tall americà

Trajes estan i fresc, a mida, des de . . . 75 pessetes
Pantalons tennis a mida, des de . . . 18 a 115

TALLADORS DE PRIMER ORDRE

40, VIA LAIETANA, 40
TELÈFON 12446

"LA PÈRGOLA"

EL RESTAURANT DE MODA

Situat
davant la meravella d'aigües lluminoses
prop del Gran Brollador

Bona cuina, bon servei i bon preu
COBERTS A 12 PESSETES
ORQUESTINA VERDURA
Telèfon 33924

— Quina edat tens, maco?
— Dos mesos i pocs anys.

(The Humorist.)

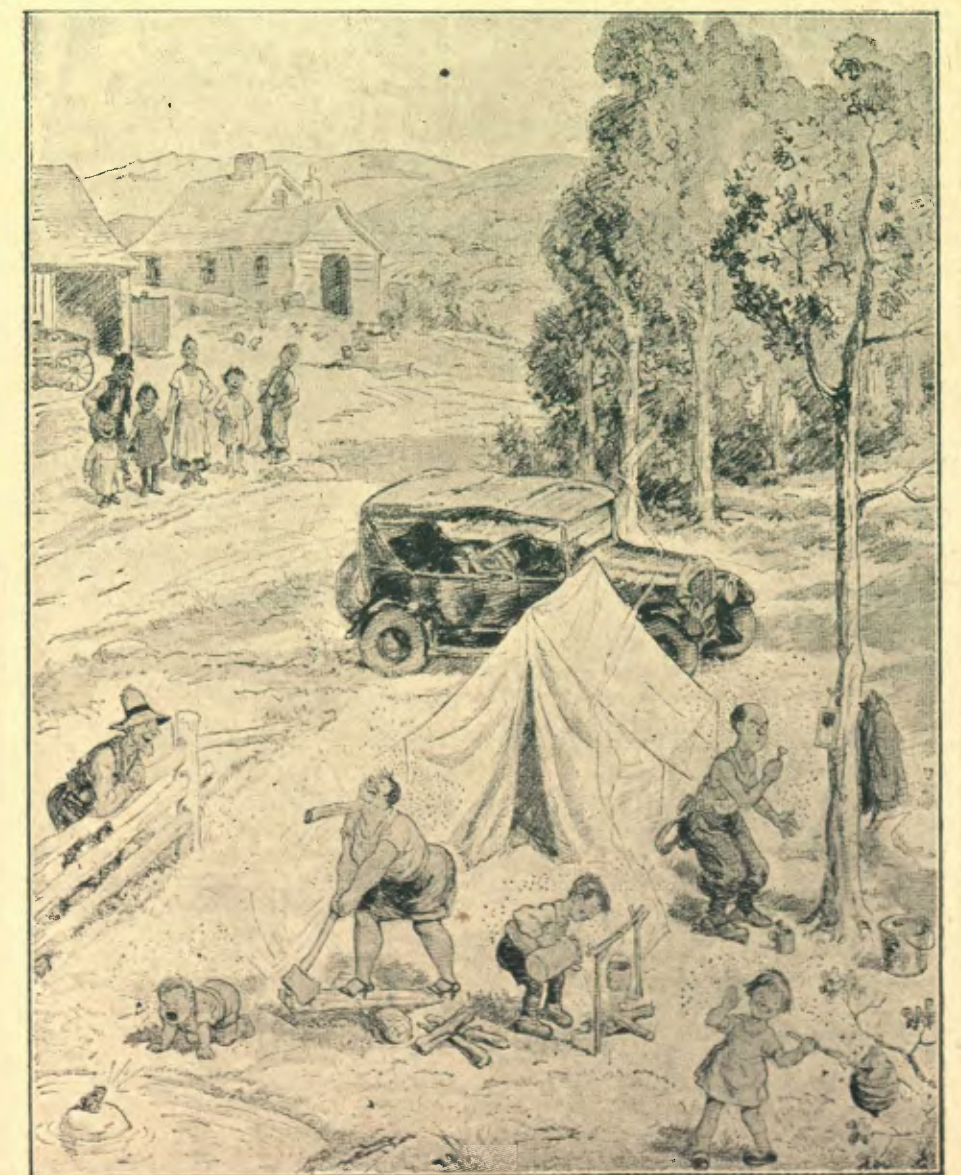
— Es pels diners que us voleu casar amb la meua filla?
— I ara! Mai de la vida!
— Doncs ja us en esteu anant. No en vull d'idiotes a casa.

(Le Rire.)

— Ep, aquí sota! Aparteu-vos!
— Com voleu que m'aparti, beneit?
— No us dic res a vós. Ho deia a aquella gent que estan brenant a la platja.

(Passing Show.)

El pagès. — Es distret, oi, viure a fora?

(Life.)

Exposició Internacional de Barcelona

Oberta fins a les dues de la matinada

Palau Nacional

ENTRADA AL MATI GRATIS
ENTRADA A LA TARDA 0'50 PTES.

Poble Espanyol

Han estat posats a la venda els carnets de 25 entrades, al preu de 22,50 pessetes.

Aquests carnets són vàlids per a tots els dies. Es tallarà una entrada del carnet els dies que valgui una pesseta, i els dies que l'entrada al recinte sigui de dues pessetes es tallaran dues entrades dels esmentats carnets.

Les persones posseïdores de carnets antics d'entrada al recinte de l'Exposició podran fer-ne ús, des d'ara, en la forma següent:

Els dies que l'entrada al recinte de l'Exposició valgui dues pessetes, per cada fulla només podrà entrar una sola persona.

Els dies que l'entrada al recinte sigui d'una pesseta, per cada fulla podran entrar dues persones.

NOTES. — El públic no podrà entrar al recinte amb cistells, farcells ni paquets voluminosos.

No serà permès de menjar en els bancs, jardins, places, escales, etc.

La consigna per als farcells petits queda establerta a les portes de la Plaça d'Espanya, fora del recinte.

Ha estat posat a la venda al públic el carnet per a tota la temporada, al preu de 70 pessetes.

Cada dia, llevat dels divendres a partir de les nou de la nit, l'entrada al recinte de l'Exposició serà d'UNA pesseta.

BABY-LAX

El millor
Laxant-Purgant

Visiteu a l'Exposició el carro d'En **BON.** CARICATURISTA

Caricatures minut: 5 ptes. Caricatures Exposició: 30 ptes.

Av. del Marquès de Comillas (davant el Poble Espanyol)
Telèfon 34482

Subscriviu-vos a **MIRADOR**
SETMANARI CATALA
Pelai, 62. - BARCELONA

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

En _____
que viu a _____
carrer _____ n.º _____ se subscriu a **MIRADOR**
pel preu fixat de 2'50 ptes. trimestre.

de _____ de 19 _____

Signatura

AIGUA DE ROCALLAURA

La deu més rica del món

Si vostè pateix d'Albuminúria, Litiasis
úrica (mal de pedra), Bronquitis paren-
quimatoses, Neftitis crònica, es curarà
radicalment amb

AIGUA DE ROCALLAURA

S'expèn
amb ampolles de litre i de mig litre
i en garrafons de vuit litres

Distribuidors generals

FORTUNY, S. A.

CARRER HOSPITAL, 32, Y SALMERÓN, 133

Anunciar

a

MIRADOR

és donar a conèixer
un producte
per tot
Catalunya

AFISA

Laietana, 18, pral., B

Director

Carles Ossorio

Autoritzacions per a noves indústries

Noves instal·lacions
canvis i trasllats

Certificats de productor nacional

Expedients de protecció
de l'Estat

Representant especial
a MADRID

Contribució industrial
territorial, utilitats

MATA: Moscas, Mosquitos, Polilla,
Chinches, Cucarachas, Hormigas, Pulgas

OPINIONS SOBRE LES NACIONS

Un anglès, un maniàtic; dos anglesos, un club; tres anglesos, una reunió esportiva. Aquesta és l'opinió dels estrangers sobre els anglesos. Vegeu ara la d'aquests sobre alguns altres països.

Un americà, un milionari.

Dos americans, una orgia.

Tres americans, la Llei Seca.

Un francès, un llibertí.

Dos francesos, un café cantant.

Tres francesos, Memòries de Napoleon.

Un alemany, un professor.

Dos alemanys, una colònia de bany de sol.

Tres alemanys, un cos d'exèrcit.

Un rus, un geni.

Dos russos, un complot.

Tres russos, la misèria còsmica.

(Passing Show.)

Societat Espanyola de Carbur Metàl·lics

Correus: Apartat 190
Telegr.: "CARBUROS"

Mallorca, 234
BARCELONA

Telèfon 73013

CARBUR DE CALCI, Fàbriques a Berga (Barcelona) i Cor-
cubion (Corunya) :: OXIGEN 99 % DE PURES, Fàbriques
a Barcelona i València :: ACETILEN DISOLT, Fàbriques
a Barcelona, Madrid i València :: FERRO MAGNESI i
FERRO-SILICI :: SOCARRIMAT i SECAT de fils i pessas
seda, cotó i altres teixits :: CALEFACCIÓ INDUSTRIAL
de laboratoris i domèstica :: GENERADORS, BUFADORS,
MANOMETRES, materials d'aportació per la
SOLDADURA AUTOGENA

Pressupostos, estudis, consultes i assaigs, gratis

SUBSCRIVIU-VOS A LA

GASETA DE LES ARTS

DIRECTOR: Màrius Gifreda
ART ANTIC: Joaquim Folch i Torres
ART MODERN: Rafael Benet

ABONAMENT

Un any: Barcelona, 17 ptes. — Península, 18 ptes.
Un trimestre: Barcelona, 6 ptes. — Península, 7'50 ptes.

Redacció i Administració: VIA LAYETANA, 37 - BARCELONA